

Reakce na příspěvek Mgr. Jana Krátkého

Není podstatné, kdo inicioval petici proti plánované a zastupitelstvem města schválené přestavbě čis. 61/I na Klicperově náměstí ani kdo ji podpořil svým podpisem. Nesouhlas s rozhodnutím vedoucího správního orgánu je zajisté v demokracii možný a zcela legitimní postoj. Ani nesouhlas s nesouhlasem nelze zneuznávat, jak to činí p. Mgr. Krátký, jeho označováním za pouhou hysterii, což je (jak praví slovník) „chorobný duševní stav, popudlivost, duševní nevyrovnanost, výstřednost“. Mohu pana magistra ujistit, že já osobně se v takovém stavu prokazatelně nenacházím. Různost názorů a jejich svobodné střetávání patří k demokracii, takže není namístě stoupence protichůdného stanoviska popuzeně vykazovat z názorového kolbiště nějakými znehodnocujícími nálepkami. Podstatou názorové rozmlísky v dané záležitosti je, že účastníci protestu proti rozhodnutí města porušují demokratická pravidla hry. Nemá-li se totiž demokracie proměnit v anarchistickou žvanímu neschopnou sjednotit jakoukoli pospolitost, ať jde o spolek, obec nebo stát, k účelným akcím, musí být řízeno vedoucím orgánem zmocněným svobodnou volbou k tomu, aby o výměně názorů přijímal konečná, všestranná a zájmem pospolitosti zdůvodněná rozhodnutí. Tento vedoucí orgán musí dát samozřejmě všem členům pospolitosti možnost vyjádřit své stanovisko ke každému chystanému rozhodnutí. Výměna, střetání a rozebírání stanovisek však nemůže být nekonečná a bezvýsledná. Zvolený vedoucí orgán musí mít všeobecně uznávanou a nikým nenarušovanou pravomoc po zvážení všech vyslovených stanovisek učinit konečná rozhodnutí. K demokratickým právům každého jednotlivce patří na druhé straně od nich neodlučná povinnost podřídit se ukázněně důkladně uváženému a většinovým souhlasem schválenému a autoritou vedoucího orgánu stvrzenému a vyhlášenému rozhodnutí, i kdyby s ním sám nesouhlasil.

V daném případě, pokud vím, byla dána každému občanu, včetně paní Bc. Kolínské, Ing. arch. Kuči i Mgr. Krátkého příležitost, aby v rámci schvalovacího řízení na veřejných schůzích včas vyslovil s patřičným zdůvodněním své námítky. Kdo tak neučil, nemá nárok, aby se bouřil a znemožňoval realizaci rozhodnutí, o jehož předběžné posouzení se vyslovením svého názoru nepřičinil. Ptejme se tedy iniciátorů a signatářů petice, jichž je údajně sedmnáct (což se ve více než pětistícovém městě není tak mnoho, aby se kvůli tomu musely měnit řádně projednané a schválené plány), zda využili této možnosti a vyslovili své námítky před pravomocným rozhodnutím zplnomocněného orgánu v době k tomu určené.

Argument památečnosti byl, jak se lze o tom v dokumentaci přesvědčit, při schvalování projektu vzat v úvahu a na základě kompetentních odborných hledisek vyvrácen. K rozhodnutí pravomocného orgánu se dospělo v plném souladu s demokratickými zásadami. Jestliže někdo tvrdošjně setrvává na svém nesouhlasném stanovisku, které bylo argumentačně překonáno, aniž se včas přesvědčivostí svých důvodů přičinil o jeho změnu navržením opatření, nemá na to právo.

Není však oprávněn nerespektovat a odvracet autoritu vedoucího orgánu a mařit řádně projednané a schválené usnesení petici domáhající se zastání ministerstva kultury a televize. Musí si být vědom, že správním orgánům města tím neúnosně ztěžuje jejich velice zodpovědné a pracovní náročné úsilí o zvelebování města. Bere přitom na sebe odpovědnost za popírání jejich řídicí kvalifikovanosti v těchto záležitostech, za přehlížení odborné kompetence všech zúčastněných poradenských orgánů i za finanční důsledky těmito kroky vyvolaného odkladu a zproblematizování realizačních plánů.

V případě sporného domu, nechť mi pan magistr jako představitel „všech kulturně smýšlejících občanů“ nemá za zlé, že mně jako argument jeho zachování tohoto domu nepostačuje, že pochází z roku 1688, že se tu vystřídala řada majitelů, počínaje Jakubem Levinským a drobných živnostníků až po Václava Lišku v době znárodnění. Nemyslím, že by si Chlumec měl bez hlubšího důvodu zakládat na tom, jak vypadalo náměstí před třemi sty padesáti léty, zvláště když šlo od té doby už dávno takovými změnami, že jeho někdejší podoba je nevratnou minulostí. Nejsm také přesvědčen, že někdo z uvážlivých Chlumčanů by dnes litoval, že žije ve městě, které vypadá jinak než v roce 1688.

Nechce se mi ani souhlasit při vši úctě k panu architektu Kučovi s tím, co píše ve svém článku: „Dům čp. 61/I sice není kulturní památkou, nicméně jeho historická hodnota je doslova nevyčíslitelná. Bylo by opravdu smutné, kdyby měl být zbořen a nahrazen novostavbou. Tím spíše novostavbou s velmi kulturní náplní (knihovna a informační centrum).“ Takových domků a domů, které nebyly kulturní památkou, bylo od roku 1868 zbořeno jistě bezpočet, aniž vznikla městu nebo kulturní historii nějaká nevyčíslitelná újma. Naštěstí naopak na jejich místě vyrostly nové domy, kde mohou bydlet lidé dnešní doby, přičemž i leckterý z těch domů bude rovněž po čase zbořen bez vyčíslování hodnoty jeho stáří, aby uvolnil místo stavbě odpovídající rostoucím životním nárokům žijících generací. Zdráhám se rovněž souhlasit s názorem pana architekta, že razantní přestavby, které se Chlumci vyhnuly, lze označit za nějaké neštěstí, které postihlo řadu jiných měst. Myslím, že tato města s povděkem konstatují, že této přestavbě vděčí za svou modernizaci, růst a zkrášlení. Zachovávejme kulturní památky, ale nebojme se zbořit, co přežilo svou dobu a ztratilo vzhled i účel. A zejména bychom se neměli obávat nahrazení takových přestářlých, nevzhledných domů „novostavbami s velmi kulturní náplní“, jak se toho bůhvíproč hrozí pan architekt Kuča. Pokud se ovšem nechceme proměnit ve skanzen starobyklých časů, kam se chodí dnešní lidé dívat, jak se žilo kdysi dříve, ale jak nikdo z nich už dnes žít rozhodně nechce a naštěstí ani nemusí. A to si jistě většina obyvatel nepřeje, aby z jejich města byl muzejní exponát. Pokud by někdo chtěl snahu o uchovávání starých domů na náměstí podpořit poukazem na náměstí v Telči nebo Českých Budějovicích, musí se vzít v úvahu, že tam se domy

NAPSALI NÁM

uchovávají nejenom proto, že jsou staré, ale také a především, že jsou krásné a plně funkční. Zachovávejme z minulosti jen to, co má prokazatelně památečnou cenu, ale nutit vedení města, aby rezignovalo na modernizaci a rozvoj uchováváním staveb, které se nevyznačují ničím kromě toho, že jsou staré, by bylo čirým, pokrok brzdícím staromilstvím. Sotva potkáme na ulici někoho, kdo by s chutí nosil starý, obnošený a moly prožraný kaiserok jenom proto, že je po pradědečkovi.

Pan magistr Krátký, který svůj článek podepsal jménem všech kulturně smýšlejících, dodatečně prohlásil, že kvůli mému protestu proti jeho petici nepodpoří svou účastí reprezentativní kulturní akci města udělování Chlumecké literární ceny J. Golla. Mám v tom snad spatřovat náznak, že jeho kulturní smýšlení končí tam, kde se narazí na jiný názor, než jaký sám zastává?

Karel Richter, jménem svým

